

On som, cap a on anem? Estat de la qüestió en les arts visuals

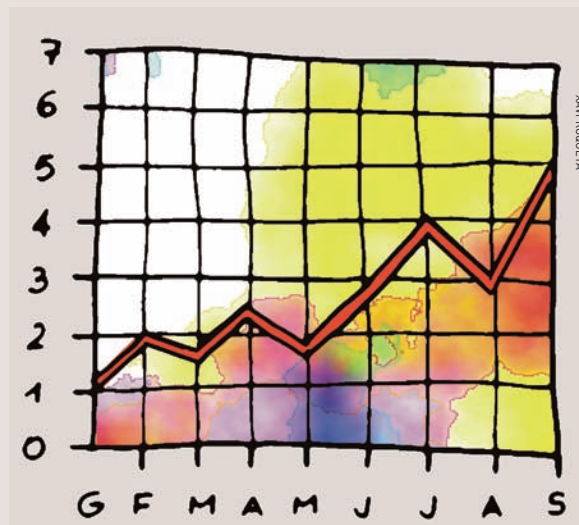
El mes de febrer, el Museu de l'Empordà presentà una exposició amb una selecció dels projectes premiats a les beques AGITA, convocades per l'Ajuntament figuerenc en el bienni 2008-2010. Amb el títol *Qui som i per on ens movem?*, la mostra desplegava un discurs centrat en l'entorn territorial més pròxim. En aquest sentit, el Consistori ha optat per prioritzar les propostes referides a constel·lacions específiques del context local, però que tal vegada tenen la capacitat de transcendir la dimensió microterritorial.

Afortunadament, a les beques AGITA cal sumar-hi altres iniciatives de suport a les arts visuals, com és el cas dels ajuts CREAS, que convoca anualment l'Ajuntament de Girona. També, per la seva banda, la Diputació de Girona, amb el programa *Exposicions Viatgeres*, està fent esforços per mantenir la visibilitat dels artistes gironins, a través de la difusió dels projectes premiats, en exposicions que volten arreu de les comarques gironines. Val a dir que, enguany, el Consorci del Museu Memorial de l'Exili (MUME), en col·laboració amb el Memorial Democràtic, ha convocat la primera edició del Premi Internacional Walter Benjamin, amb la finalitat d'aprofundir en el coneixement del pensador alemany, tant en el vessant artístic com en el teòric.

Dit això, no hem d'oblidar que la recessió econòmica ha fet minvar considerablement les aportacions

Els premis ACCA 2011

Enguany, de les deu modalitats de premis que l'Associació Catalana de Crítics d'Art (ACCA) concedeix anualment a personalitats o institucions que han destacat per la seva tasca en l'àmbit artístic durant l'any anterior, tres han recaigut en iniciatives provinents de les comarques gironines. Certament, la presència gironina en l'atorgament dels guardons ha estat reflectida en l'exposició comissariada per Pilar Parcerisas a la Fundació Tàpies —amb obra de l'artista bisbalenc Pere Noguera—, el premi a l'Espai Zero1 d'Olot en la modalitat d'espais alternatius i, finalment, el premi ex aequo al MUME de la Jonquera en l'apartat d'iniciatives patrimonials.

públiques a la cultura. Així, en la conjuntura actual, han sorgit veus que denuncien una excessiva institucionalització de la gestió de les arts visuals. Són aquestes mateixes veus les que conclouen que, ateses les circumstàncies, el mercat s'hauria de convertir en el principal garant de la producció i divulgació cultural. En aquest context, cal tenir en compte que qualsevol estratègia de futur hauria d'evitar que s'instauri un estat d'involució, que desmantelli el que ha costat tant de construir.

Efectivament, en les darreres dècades les administracions actuaren com a contrapès de la iniciativa privada, de manera que el context institucional va permetre donar aixopluc a propostes que difícilment haguessin trobat encaix en un model fonamentat en el rendiment econòmic de l'art. Així, semblava existir un equilibri entre les esferes en què es movia, per una banda, el mercat i, per l'altra, l'administració. D'alguna manera, amb els seus alts i baixos, ambdós agents formaren un teixit que ha donat visibilitat a diverses maneres d'aproximar-se i d'entendre el fet creatiu, si bé, en determinades ocasions, s'arribaren a buscar sinergies i punts de confluència. En el moment actual, la ruta oberta amb tants esforços s'està veient dificultada. Fins ara, les institucions han sabut intervenir amb una certa eficàcia i s'han arbitrat mesures per contrarestar la dinàmica mercantilista. Sens dubte, desmarcar-se d'aquest ideari i deixar els esforços en mans del sector privat pot abocar les arts visuals i tot el que les envolta a una situació crítica. Des d'aquesta perspectiva, resulta prioritari garantir el finançament públic de la cultura, amb iniciatives com les esmentades anteriorment.